

Marta Guśniowska

Kran zawsze kapie nad ranem...

(Scena podzielona na wiele pomniejszych przestrzeni, zupełnie nieistotne, jak daleko są od siebie – przenosimy się gładko z jednej do drugiej – pojawia się światło, Aktorzy – scenografia minimalna, Aktorzy nie schodzą ze sceny – zajmują się czyś, prywatnie czy nie, podczas gdy swoje sceny odgrywają inni)

(rozpoczynamy miarowym kapaniem wody z kranu, wplątany delikatnie w muzykę)

(mieszkanie Kobiety – Noc)

KOBIETA

Kran zawsze kapie nad ranem... Choćbyś go nie wiem jak dokręcał. Budzisz się, słyszysz to kap...i kap... Obracasz się na drugi bok – i nie śpisz. Nie śpisz spokojnie, smacznie, głęboko, oddychasz miarowo, liczysz Owce, a potem oddechy, a potem Owce liczące oddechy i tak do rana.

Porażka od poranka różni się zawziętością kilku liter. Można je poprzestawiać. Wszystko można poprzestawiać – meble...według feng shui. Ten kąt jest na związki, więc stawiasz labądkki, albo kaczkki – tylko muszą być dwie. A tu, za zachodzie, Strefa Dzieci. Metal, metalowe dzwonki – dzwonią, jak w kościele, jak na święta, jak na święto... Ale Święta nie ma. Nie ma czego świętować. Nie ma i nie będzie.

(przy biurku pojawia się Lekarz)

LEKARZ

Szanse są nikłe, prawie żadne, ale proszę próbować.

(Lekarz znika)

KOBIETA

Jako Dziecko uwielbiałam Bajki Disneya – gdy dorośnie możesz zostać kim tylko zechcesz – mówiły Matki Chrzestne. Księżniczką – krzyczałyśmy z dziewczynami, a potem przychodziła dorosłość i odkrywałyśmy, że suka kłamała. Że Matek Chrzestnych jest więcej niż Księżniczek – nikt nie chce być Matką Chrzestną i pewnie tamta Matka Chrzestna też nie chciała. I pewnie i jej powiedziano, że...

(pojawia się Aktorka, przebrana za Wróżkę, Matkę Chrzestną z Kopciuszka)

AKTORKA

Jak dorośniesz, możesz zostać kim zechcesz!

KOBIETA

„Księżniczką!” ucieszyła się, a potem i Ona odkryła, że Ją okłamano. Tak jak i Ona nas. I już nie myślisz o Niej „suka”, myślisz, że biedna, nieszczęśliwa Kobieta – taka jak Ty. I jesteś już tą Matką Chrzestną i opowiadasz bajki innej Dziewczynce, a potem ani się obejrzyśz i mówisz:

„Jak dorosniesz, możesz zostać kim zechcesz!” Ale nie chcesz, żeby się rozczarowała, więc mówisz Jej: nie. To nieprawda. Nie zostaniesz kim zechcesz, nie będzie Księżniczką – będziesz Matką Chrzestną, jak ja i nie będziesz Szczęśliwa, ale może znajdziesz sobie jakiś substytut – może coś, co pokochasz, pracę, pasję, a potem... Potem Mama tej niedoszłej Królowy „Zabiera Ciocię do Kuchni, na kawę” i przestaje Cię już w ogóle zapraszać. A wszystko przez to, że mówiłaś prawdę, żeby oszczędzić Jej rozczarowań, których życie ma całą walizkę i pakuje je jeszcze w następną, taką z zepsutym zamkiem, więc spina tę walizkę takim paskiem, albo sznurkiem, który też w końcu puści i wtedy wszystkie te rozczarowania wysypią się na Nią w najmniej odpowiednim momencie.

Wychodzisz do pracy. Gasisz światło. Nikt przecież nie przyjdzie.

(wychodzi – zamyka drzwi – z drzwi obok wychodzi Staruszka)

Dzień dobry.

STARUSZKA

A dzień dobry, dzień dobry. I widzi Pani, nie ma...tego mleka – Pani też nie ma? Czy Pani nie zamawia?

KOBIETA

Nie zamawiam.

STARUSZKA

A widzi Pani, ja zamawiam. Ale co z tego, jak nie ma. Do pracy Pani? Wy młodzi to tak tylko biegacie. Do pracy i z pracy – a Rodzina kiedy? Trzeba się spieszyć. A dziś wszyscy się spieszą – tylko nie z tym, co trzeba. Mleczarz też się nie spieszy. Z tym mlekiem. Kiedyś to już od szóstej stało, a dziś? Ech, że też Człowiek dożył takich czasów. Ale idź, idź, kochaniutka, bo się spóźnisz! Jak ten od mleka.

(zamyka drzwi – Kobieta wychodzi, Staruszka znika za drzwiami, za chwilę jeszcze wystawia głowę, rozgląda się, potem znika znów – zza rogu pojawia się Facet)

FACET

(do Widza)

Dla wyjaśnienia – nie, nie jestem Mleczarzem. (stawia butelkę przed drzwiami Staruszki) Jestem romantykiem...i idealistą. Usłyszałem kiedyś jak Starsza Pani wspomina dawne, dobre czasy, kiedy to mleko było prawdziwe, a nie te pomyje z kartonu i gdy się rano otwierało drzwi to czekało już cierpliwie na prog. Postanowiłem zrobić dobry uczynek – kupiłem butelkę po mleku, są takie, na allegro, nalałem mleka – prawdziwego, trzy i pół procent – i podrzuciłem. Ale się Starsza Pani ucieszy! A potem pomyślałem, że pomyśli, że to żart, więc podrzuciłem i nazajutrz. I dwa dni później i później i potem już nie można było przestać. Raz wyjechałem, to nasłuchałem się na tego Mleczarza, że chyba mleko dla siebie zabiera – a słyszę wszystko, co mówi, bo cienkie ściany są. To znów zacząłem podrzucać. Trochę się w tym zapętliłem, ale świadomość, że przyprawiłem Świat o jedno małe szczęście wystarcza mi za nagrodę i rekompensuje wydatki, których na szczęście nie mam nazbyt wiele.

(otwierają się drzwi – pojawia się w Nich Staruszka)

Dzień dobry.

STARUSZKA

Dzień dobry, dzień dobry... O... Był już wreszcie. Skaranie boskie z tym Mleczarzem, wie Pan? Nie dosyć, że się spóźnia, to jeszcze mi mleko podpija.

FACET

Naprawdę? Pod samą zakrętkę nalane.

STARUSZKA

Wodę uzupełnił. To tłuste mleko ma być? Za moich czasów to było mleko. I śmietana! Gęsta...a nie – to co teraz. No ale widzisz Pan, taka uczciwość, niech Go drzwi ścisną, tego Mleczarza.

(zamyka drzwi)

FACET

(do Widza)

Dobry uczynek zawsze popłaca. Ktoś inny mógłby się zrazić – ale nie ja. Ja jestem duchem sprawczym i naprawczym tego świata – motorniczym dobrych uczynków, marzycielem, wizjonerem i...

GŁOS STARUSZKI

Ciszej tam trochę, bo Radia nie słyhać!

FACET

Był czwartek – obiad u Matki.

(pojawia się mieszkanie Matki – Matka w kuchni, gotuje – Facet idzie)

FACET

Dla wyjaśnienia – obiad u Matki to też naprawianie Świata! O ile gorzej by się żyło na Świecie, gdybyśmy nie odwiedzali swych Matek. Brzmi to przewrotnie, owszem, ale to prawda, albowiem o nie odwiedzając swojej matki: a) narażamy się na wielki, telefoniczny, trwający dłużej niż potencjalna wizyta telefon, o treści „nigdy mnie nie odwiedzasz” i „stara Matka sama siedzi”; b) narażamy się na to, że napotkana przypadkiem sąsiadka okaże się równie zawiedzioną przez swoje Dzieci nieodwiedzaną Matką, o czym koniecznie będzie chciała kogoś poinformować, a tak się akurat może złożyć, że jedyną osobą w windzie będziemy my. Reasumując: odwiedzając Matkę oszczędzasz sobie i innym wysłuchiwanie jacy to jesteście niewdzięczni i wdzięczni za to niewysłuchiwanie możecie się wybrać na piwo.

(wchodzi do Mieszkania Matki)

Cześć, Mamo!

MATKA

Tu jestem! W Kuchni. Do końca korytarza i po lewo!

FACET

Przecież wiem, gdzie jest Kuchnia.

MATKA

No ja nie wiem. Mogłeś zapomnieć – tak rzadko mnie odwiedzasz. I spóźniasz się – dzisiaj się spóźniłeś.

FACET

Nie spóźniłem się. Dziesięć minut.

MATKA

Dziesięć minut. A kto wie, ile mi jeszcze tych minut zostało. Ale nie przejmuj się Matką, obcy Ludzie ważniejsi. Znów tej Staruszce mleko nosiłeś.

FACET

(do Widzów)

Matka była pół roku młodsza. (do Matki) Nosilem. Noszę, bo nic mnie to nie kosztuje.

MATKA

Trzy złote Cię to kosztuje, za każde mleko. To sobie policz – pieniądze tylko wydajesz, na obcych, jak Matka ledwo koniec z końcem wiąże.

FACET

Chcialaby Mama, żebym nie pomagał? Żebym był obojętny na innych...

MATKA

Chciałabym, żebyś nie dawał się robić w balona. Tyle się mówi o okradaniu Staruszek, a mój Syn jest jedynym, którego to Staruszka okrada. Nie możesz być taki naiwny. Jesteś zupełnie nieprzystosowany do życia w społeczeństwie – zupełnie. Jedz. Bo wystygnie. A ja do Kościoła jeszcze muszę iść, na piątkę, kwiaty kupić po drodze.

FACET

I Mama tak za swoje, te kwiaty?

MATKA

Jedz i się nie wtrącaj.

FACET

Bo mówi Mama, że ja to mleko za swoje, a Mama pół kwaciarni za swoje i...

MATKA

To nie to samo jest – bo to dla Pana Boga jest.

FACET

Kwiaty? I Bóg się cieszy?

MATKA

Jedz.

FACET

Bo ja to bym się nie cieszył – niech Mama pomyśli: Bóg stworzył kwiaty, tak? A Człowiek je wyrwał i ofiarował Bogu – jak to i tak boskie kwiaty były – to tak, jakby Mama zasadziła marchewkę, a ktoś by Ją Mamie wyrwał bez pytania i jeszcze przyniósł w prezencie.

MATKA

Nie będę z Tobą rozmawiać o Bogu.

FACET

Tak samo z jedzeniem mięsa – Bóg stworzył zwierzęta, a my je Mu zabijamy i na talerz.

MATKA

Bóg stworzył Zwierzęta, żeby nam służyły.

FACET

Ale nie za obiad! Poza tym...

MATKA

Jedz – nie będę z Tobą dyskutować. Ksiądz nas ostrzegał, przed takimi jak Ty – trzeba mieć oczy dookoła głowy – tyle że nikt Człowiekowi nie mówi, że wróg czai się we własnym Domu!

Do Kościoła byś poszedł czasem.

FACET

Nie pójdę.

MATKA

I kogo ja wychowałam... Jedz. Dobrze chociaż?

FACET

Przepyszne.

MATKA

To budyń jedz.

FACET

Już chyba nie zmieszczę.

MATKA

Zmieścisz, zmieścisz – jedz. Na dobrym mleku – tłustym – sama kupiłam, za swoje – bo mnie nikt nie kupuje. Dla mnie się nikt w mleczarza nie bawi. Sama poszłam, sama zapłaciłam – i mało co, a bym upadła.

FACET

(do Widowni)

Ale nie upadła.

MATKA

Ale o mało co!

(do Widowni, wychodząc z Kuchni – idąc niespiesznie)

Szłam obok baru mlecznego, z tym mlekiem, co to go sama kupiłam, a tam koło schodków rozlane coś było, nie wiem co – i jak się nie... Aaaa!!!

(potyka się – Włóczęga łapie Ją w ostatnim momencie)

WŁÓCZĘGA

Uwaga!

MATKA

O mały włos, a bym padła – jak długa! Jak długa bym leżała i nikt by mi nie pomógł, nikt –

znieczulica taka. A mój Syn woli pomagać obcym. Upadłabym , połamała się, głowę rozbiła i jeszcze umarła – a On by się w tym czasie w Mleczarza bawił. Tak bym leżała, jak długa. I nikt by mi nie pomógł – nikt. Nikt Człowiekowi nie pomoże, nikt. (idzie powoli) Żeby na całej ulicy nikt, tylko Włóczęga...się ulitował.

(Matka odchodzi – Włóczęga patrzy za Nią)

WŁÓCZĘGA

Nie ma za co – powiedział Włóczęga. Tyle że ja nie jestem Włóczęgą. Włóczęga to Ktoś, kto się włóczy bez celu, a ja się nie włóczę. I ja mam cel. Dotrwać do jutra.

(wysypuje coś z buta)

Bezdomni na filmach zawsze mają dziurawe skarpetki. A moja? Cała. Bo ja nie jestem bezdomny – mieszkam tam, w parku. A jak się gdzieś mieszka, to się nie jest bezdomnym. I nie żebrzę – proszę. Czasem dają, częściej nie. Nie oceniam. Każdy ma jakiś swój bagaż. Ja nie mam – miałem – ale nie mam. Nie zbieram śmieci – nie jestem śmieciarzem. Zbieram wspomnienia. Kiedy się nie ma czym żyć, żyje się wspomnieniami. O!

(podnosi papieraek od loda)

Lody śnieżka... Waniliowe. Pamiętam smak lodów z Dzieciństwa... I jak ciekło po dłoniach. Czasem to aż do łokcia, jak nie zdążyłeś polizać. Pamiętam jak Dziadek zabierał mnie na lody...

(pojawia się Dziadek – ale też Włóczęga może rozmawiać sam z sobą)

DZIADEK

Byłeś grzeczny?

WŁÓCZĘGA

Byłem! (do Widza) Nie byłem. Ale Dziadek też Święty nie był, nie musiał wiedzieć.

DZIADEK

To dobrze, to pójdziemy na lody.

WŁÓCZĘGA

W lodziarni kolejka.

DZIADEK

Szkoda czasu.

WŁÓCZĘGA

Nie szkoda!

DZIADEK

Jak będziesz miał tyle lat, co ja, to też Ci będzie szkoda.

WŁÓCZĘGA

Mam siedem lat mniej. I nie jestem stary. Dziś średnia wieku znacznie się podniosła, Dziadek był stary, a ja? W kwiecie wieku. I nie szkoda mi czasu – mam mnóstwo czasu, mógłbym go rozdawać, albo sprzedawać, albo całymi dniami stać w kolejce po lody. Ale Dziadkowi było szkoda czasu – i słusznie, jak się okazało, bo rzeczywiście nie miał go zbyt wiele. Starzy Ludzie wiedzą, kiedy umrą. Moja Babcia, na przykład, oznajmiła w Wigilię, że

umrze następnego roku. Ojciec na Nią naskoczył, że takie rzeczy w Święta gada, a w lutym już Babci nie było. Umarła. Nie do końca wiadomo, czy wiedziała, że umrze, czy umarła, bo sobie wmówiła, czy chciała zrobić nam na złość, żeśmy Jej nie uwierzyli. Na pomniku obok Jej grobu jakiś facet ma wyryte „A nie mówiłem, że jestem chory?” Zawsze mnie to rozśmiesza. Myślałem o czymś podobnym, na nagrobku – tyle że u mnie będzie inny wydzwięk, bo grób będzie zaniedbany. Więc może nie być aż tak śmiesznie. Zobaczą. Jeszcze troszeczkę pożyję – bo nie mam problemów. Stres jest najgorszy – stresy to Dżuma XXI wieku – wszyscy się na nie wykończą, oprócz mnie. Ja jestem nieśmiertelny. Bo mnie nie ma. A jak kogoś nie ma, to nie może umrzeć. Musiałby najpierw być, żeby Go potem nie było – a mnie nie ma.

(do spieszącego się przechodnia)

Pan da na bułkę.

(Przechodzień ignoruje Go)

A nie mówiłem? Nie ma mnie.

(wychodzi Kucharka – światło na napis Bar Mleczny)

KUCHARKA

A jest Pan!

WŁÓCZĘGA

Nie.

KUCHARKA

Wczoraj Pana nie było – a flaki były. Psom dałam. Poczeka Pan, kompotu przyniosę.

(wychodzi)

WŁÓCZĘGA

Czasami coś się takiego dzieje, nie wiem co, i wtedy mnie widać. Ale tylko na chwile – bo później znowu nie.

(dostaje kompot)

Dziękuję.

KUCHARKA

Wieczorem Pan przyjdzie – to barszczu dam. I kotleta.

(wchodzi do Baru)

(Wnętrze Baru Mlecznego – od Kuchni – Dziewczyna I, Dziewczyna X obierają ziemniaki)

DZIEWCZYNA I

Znów ten Włóczęga?

KUCHARKA

Bezdomny.

DZIEWCZYNA I

Bezdomny, Włóczęga – dla mnie to jedno i to samo.

DZIEWCZYNA X

A mi to jest nawet żal tych biednych, naprawdę. Szczególnie jak kobieta. Przecież One

nawet na krem nie mają, o farbie do włosów nie wspomnę – a przecież stare są, to co, odrostów nie mają? Mają, na pewno. Jak sobie pomyślę żeby można tak nie móc sobie odrostów pofarbować...

DZIEWCZYNA I

Ty wiesz, że ja nigdy nie zwróciłam uwagi, że one tak z tymi odrostami.

DZIEWCZYNA X

Bo je chowają. Pod czapkami. Zauważyłaś, że Biedni zawsze mają czapki?

DZIEWCZYNA I

No popatrz – a na czapki Ich stać.

KUCHARKA

A Wy to długo będziecie jeszcze gadać? A Ty to byś może zaczęła nakładać...

DZIEWCZYNA X

Nakładałam już przecież – teraz Hanka nakłada.

KUCHARKA

Spódnicę byś nakładać zaczęła – na siebie. A nie – majtki Jej widać.

DZIEWCZYNA X

Nie widać, nie widać. Mam spódnicę.

KUCHARKA

Od takiej spódnicy to się w ciążę zachodzi.

DZIEWCZYNA X

Pierwszy raz słyszę, żeby się od spódnicy w ciążę zachodziło!

KUCHARKA

To uważaj, żebyś nie była pierwsza, co zaszła.

(Bar znika – zostaje sama Dziewczyna)

DZIEWCZYNA X

(do Widzów)

I zaszłam. Jak na ironię byłam wtedy w spodniach.

(wyciąga z kieszeni test ciążowy)

O, ja pierdołę... Nie. Nie, błagam. (potrzęsa nim, jak termometrem)

Nie chciałam mieć Dziecka – w tym wieku? W innym bym też nie chciała, ale o ni o tym. Słyszałam, że można usunąć – nie u nas, w Czechach, czy w Holandii. Nigdy nie byłam za granicą. To będzie okazja. Szkoda, że taka.

DZIEWCZYNA I

Ja pierdole... I co teraz?

DZIEWCZYNA X

Usunę.

DZIEWCZYNA I
Wiesz ile to kosztuje?

DZIEWCZYNA X
Nie wiedziałam.

DZIEWCZYNA I
Ja też nie, ale fortunę. Na szczęście to pierwszy trymestr, to jeszcze wszystko może się wydarzyć.

DZIEWCZYNA X
Lekarka powiedziała to samo.

(wnętrze Gabinetu lekarskiego – biurko i masa zdjęć noworodków na ścianie – przy biurku Kobieta w białym fartuchu)

KOBIETA
Proszę pamiętać, że to pierwszy trymestr, to jeszcze wszystko może się wydarzyć. Lepiej dmuchać na zimne. Jeśli Pani wierząca to nie zaszkodzi się czasem pomodlić...w intencji. Niektórym to pomaga. I być dobrej myśli!

(wyciemniamy gabinet z Kobietą – zostaje Dziewczyna X)

DZIEWCZYNA X
Modliłam się dwa razy dziennie. Pomyślałam, że jak się mocno, mocno pomodlę, to może poronię. Ale nic z tego. Poszłam do Księdza, w intencji dać – zawsze to taniej niż skrobanka. Ale też nic. Pomyślałam, że może Ksiądz mógłby pomóc... Ale nie bardzo wiedziałam, jak Go poprosić...

(pojawia się Ksiądz – Kościół można zaznaczyć rzucając cień strzelistego okna na ścianę, czy coś ☺)

KSIĄDZ
Słucham Cię, moje Dziecko.

DZIEWCZYNA X
No bo ja właśnie...chciałam, żeby Ksiądz się pomodlił – w intencji.

KSIĄDZ
W jakiej intencji?

DZIEWCZYNA X
Nie mogę powiedzieć.

KSIĄDZ
Mnie możesz wszystko powiedzieć.

DZIEWCZYNA X
No właśnie nie mogę.

KSIĄDZ

O wiele łatwiej jest się modlić w intencji, którą się zna.

DZIEWCZYNA X

No dobrze, to niech będzie, że...w intencji Dziecka.

KSIĄDZ

A nie za młoda Ty jesteś na Dziecko?

DZIEWCZYNA X

Okazuje się, że nie.

KSIĄDZ

No dobrze, to pomodłę się w intencji Dziecka.

DZIEWCZYNA X

Wieczorem coś mnie ukuło...

DZIEWCZYNA + DZIECKO

Ała!

DZIEWCZYNA

Pewnie Ksiądz się modlił.

KSIĄDZ

Akurat niestety – miałem inne zajęcie. Pomodłę się jutro.

DZIEWCZYNA + DZIECKO I

Ała!

DZIECKO I

(Dziewczynka)

W zasadzie to jeszcze nie wiadomo, czy się urodzę. Podobno, jak coś ukuje, to może nie być dobrze. Tak mówią. Niektórzy to już się rodzi – i to kilka razy – a niektórzy nie. Ale ogólnie wszyscy o tym gadamy – jak to będzie i w ogóle. Jak na nienarodzonych mamy sporą wiedzę o życiu – tyle że później wszystko zapominamy.

(Lekarka siedzi w gabinecie, przegląda zdjęcia)

GŁOS

Pani Doktor!

KOBIETA

Już idę!

DZIECKO I

Podobno dziś nie jest łatwo się urodzić.

KOBIETA

Bo nie jest.

DZIECKO I

Kiedyś się więcej rodziło, a dziś? Jednie nie mogą – inni nie chcą. Niektórzy tak bardzo nie chcą, że wymazują Cię, jak gumkę, z pamięci – i zewsząd – miałeś być, a Cię nie ma. Podobno tak jest. I podobno ratunkiem dla nas są...

DZIECKO II

*(chłopiec, nie patrzący na ni dokola, bezustannie układający kostkę Rubika)
Stare Baby i Kościół.*

DZIECKO I

Stare Baby i Kościół?

DZIECKO II

Tak słyszałem. Że decydują Stare Baby i Kościół – i niby nie powinno tak być, ale jest. Więc jakby co – znajdź sobie jakąś Starą Babę – i Kościół – i będzie OK.

(rozlega się płacz Dziecka – Lekarka wychodzi)

(światło na Kuchnię Matki)

MATKA

Oho, znowu płacze. To już piąte! Pieniądzy nie mają, bieda aż piszczy, ale Dzieci już piątka. I dobrze, przynajmniej po Bożemu – a nie, jak to teraz... Która to godzina?

FACET

Szesnasta piętnaście.

MATKA

Bo na piątą...

FACET

...do Kościoła, wiem.

MATKA

Też byś poszedł. A nie, na własną rękę Świat zbawiać. Jak coś ma być dobrze zrobione, to niech to robią specjaliści.

FACET

A jeśli nic nie robią?

MATKA

Nie będę z Tobą dyskutować... Najadłeś się chociaż?

FACET

Obżarłem się!

MATKA

A widzisz, a to niedobrze, trzeba mieć umiar – w jedzeniu i picciu. Chodziłbyś do Kościoła, to

byś wiedział. Ksiądz Andrzej powiedział...

FACET

Ksiądz Andrzej sam nie wygląda jak umiar.

MATKA

Nie Tobie oceniać!

FACET

A komu?

MATKA

Talerz daj.

FACET

Dziękuję – pyszne było. Najadłem się tak, że aż mnie brzuch boli.

MATKA

I kara Boska, proszę. Tabletkę weź.

FACET

Nie, nie – jak kara Boska – to muszę wycierpieć. Zniosę ją dzielnie...

(do Widza)

Ale nie zniosłem. Znieśli za to mnie – do karetki.

(niesiony)

A! A! A!...

(leży)

Na pogotowiu myślałem, że umrę! A!!!! No pięknie, Matka mnie otruła... Ja wiedziałem, że to kiedyś nastąpi...

(Facet w gabinecie u Lekarza)

LEKARZ

Co My tu mamy...

FACET

Strasznie mnie boli...o tu...

LEKARZ

Rozumiem, proszę się rozebrać.

FACET

Do bólu brzucha?

LEKARZ

Do oględzin.

FACET

Rozebrałem się. Lekarz obejrzał mnie sobie dokładnie...

LEKARZ

(do Widza)

...bo lubię. Tak sobie pooglądać. Mężczyzna, Kobieta – nieważne. Gdybym nie był lekarzem pewnie byłbym zboczeńcem. Ale w łapę nie biorę. (do Faceta) Pan się ubierze. (do Widza) Czasem postawię diagnozę, żeby nie było – zdarza się nawet, że właściwą! Ale rzadko. Rak trzustki.

FACET

Co?!!!

LEKARZ

Chociaż niekoniecznie. Nie wybiegajmy przed szereg, najpierw zrobmy badania. Znałem kiedyś Lekarza, który nie potrafił postawić diagnozy. Nic. Zawsze pudło. Więc zaczął mówić wszystkim, że mają raka. A jak się Człowiek dowie, że ma raka, to tak się przejmie, że rzeczywiście z tego stresu może dostać. Więc jak dostawała, to diagnoza stawała się trafna. A jak nie dostał, to było, że niby udało się Go wyleczyć. I w ten sposób ten Lekarz miał niemal stuprocentową trafność w diagnozowaniu plus wiele cudownych uleczeń.

(podaje Facetowi kwitek)

Pójdzie Pan zrobić te badania...

FACET

(do Widza)

Zrobiłem. (podaje badania) Proszę.

LEKARZ

Dobrze, niech Pan się rozbierze.

FACET

Ale ja z badaniami.

LEKARZ

Następny...

FACET

Jak następny – a ja?!

LEKARZ

Następny, co się będzie sam leczył – ja mówię, że chemioterapia, a On, że ziółka, ja mówię, żeby się rozebrał, a On że z badaniami – jak Pan się tak świetnie zna na medycynie, to proszę. Proszę się leczyć. Jest Doktor Google – na pewno coś Pan wygugla...

(Pacjent rozbiera się)

No. I nie lepiej?

FACET

Nie, bo zimno.

LEKARZ

I dobrze, ma być zimno – najgorzej to się przegrzać. Co my tu mamy... Aha... Hmmm... No tak...

FACET
I co?

LEKARZ
Hmmm...

FACET
To mam tego raka, czy nie?

LEKARZ
Zastanawiałem się, co Mu powiedzieć. Jak powiem, że ma, to pomyślicie, że ten Lekarz, o którym mówiłem, że tak każdemu z tym rakiem – to ja. Jak powiem, że nie... Niech będzie, zaryzykuję.
Nie będę owijał w bawełnę. Mam dwie wiadomości – dobrą i złą.

FACET
To najpierw zła.

LEKARZ
Jest Pan żonaty?

FACET
Nie.

LEKARZ
To już Pan tortu weselnego nie zje.

FACET
O Boże... A ta dobra?

LEKARZ
To nie nowotwór.

FACET
Nie?!

LEKARZ
Nie.

FACET
O Matko Przenajświętsza, dzięki, Bogu... Dziękuję, Panie Doktorze! Ale chwileczkę – jak nie nowotwór, to co – że już tego tortu...

LEKARZ
Nietolerancję laktozy – a torty weselne są zawsze na śmietanie, zawsze. Bo białe.

FACET
Nie bardzo wiedziałem, co czuję. Z jednej strony dobrze, super, nie umierasz, a z drugiej... Nietolerancja laktozy? W ogóle – jaka nietolerancja?! Ja jestem tolerancyjny – ja jestem mega tolerancyjny i to od zawsze – jeżeli czeokolwiek nie toleruję, to nietolerancji! Poza

tym wszystko toleruję – odmienność, brzemienność, zamiennność – wszystko, czego by tylko można nie tolerować, to ja toleruję – z zasady! I teraz co? Nietolerancja laktozy? To przecież to się kupy nie trzyma. Nie można być tolerancyjnym, nie tolerując mleka. Postanowiłem to olać. Olać tę całą nietolerancję i nadal konsekwentnie tolerować wszystko. Nie będę unikał mleka – wprost przeciwnie. Będę je pił, jadł i się w nim kąpał. Poszedłem do...

FACET + CZŁOWIEK

...Baru Mlecznego.

(Facet wchodzi, czyta menu na ścianie, na pierwszy plan wychodzi Człowiek, który chciał być Psem)

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Byłem głodny – kontaktu z drugim Człowiekiem. I z trzecim i z czwartym i z piątym – z wszystkimi. Zawsze mi go brakowało, ale się o tym nie mówi. Przychodzę do Baru, żeby pobyc z Ludźmi. Nie porozmawiać – pobyc. W Barach jest tłoczno i głośno – gwar to najlepszy zagłuszacz samotności. W kolejce ciasno – wszyscy się pchają...

(pojawia się kolejka, ścisk)

KTOŚ W KOLEJCE

Ale niech Pan się nie pcha!

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

(do siebie)

Właśnie dobrze, niech się pcha. Bliskość drugiego Człowieka...choć przez krótką chwilę... I trzeciego, i czwartego i piątego... Muśnięcie dłoni...perfumy...zapach papierosów...fartuszki przesiąknięte smażeniną...jak w Domu...

KUCHARKA

Co dla Pana?

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Zestaw poproszę.

(do Widza)

Zestawy są dla niezdecydowanych. Indywidualiści nie biorą zestawów – komponują. Jak Mozart...tyle że z jedzenia. Schabowy, surówka i ryż. Artystą można być na każdym polu.

KUCHARKA

To prawda, przyszedł tu do nas kiedyś jeden Facet i zamówił kopytka z ziemniakami.

(pojawia się Ktoś X, jako retrospekcja)

KTOŚ X

Kopytka z ziemniakami, proszę.

DZIEWCZYNA X

Toż to to samo prawie.

KUCHARKA

Na miejscu czy na wynos?

KTOŚ X

Na miejscu – musi być na miejscu.

DZIEWCZYNA X

I co – i jadł je tak razem?

KUCHARKA

W ogóle nie zjadł. Rozgniół ziemniaki i ulepił z nich Konia – takiego płaskiego, na talerzu – ale ładny, bardzo ładny – z grzywą z koperku, nakrapiany pieprzem... A potem dołożył kopytka – w miejscu kopyt Konia – i zrobił zdjęcia.

DZIEWCZYNA X

I co – i poszedł?

KUCHARKA

*Poszedł. Ludzie są różni. Nie nam oceniać. Proszę.
(Człowiek bierze tacę – Kucharka mówi do następnej osoby)
Co dla Pana?*

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

(idzie z tacą, rozgląda się)

Zwierzęcy instynkt stadny. Tak bym to nazwał. Odzywa się w samotności i zanika w tłumie.

(do Kogoś przy stoliku)

Przepraszam, można?

(Ktoś patrzy wymownie na wolny stolik obok)

Tam jest rozlane, coś się klei.

KTOŚ PRZY STOLIKU

Tak, proszę.

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Nie lubię jeść w samotności. Brakuje mi rytuałów. Nie chodzę do Kościoła, bo jestem Ateistą, ale brakuje mi tych niedzielnych wyjść, których nie znosiłem w Dzieciństwie,. Tego, że jest coś pewnego na tym świecie, że w całym tygodniu mogą dziać się różne rzeczy, ale w niedzielę odświętne ubranie i do Kościoła. A potem do Dziadków, na obiad. Kto by pomyślał, że będzie mi tego brakowało... Że włączy mi się odruch stadny, że będę chciał, razem, wspólnie, z kimś – już nie samotny Wilk, a wierny Pies.

Wilk czasem jeszcze dochodził do głosu, ale rzadko Mu na to pozwalałem. Postanowiłem przegonić Wilka, a jeśli będzie trzeba – zabić Go, a w Jego miejsce wziąć sobie – Szczeniaka.

(Facet dochodzi do bufetu)

KUCHARKA

A dzień dobry, dzień dobry! Co dla Pana? Są naleśniki z warzywami.

FACET

Nie, nie – dziś zupa mleczna – z kluskami – i co jeszcze tam macie na mleku.

DZIEWCZYNA I

Kakao mamy.

FACET

To też poproszę. Coś jeszcze, z laktozą?

KUCHARKA

Twarożek z rzodkiewką i ze śmietaną.

FACET

Niech będzie – podwójny. I jakiś jogurt – deser jakiś – mleczny...

KUCHARKA

Budyń na mleku – waniliowy.

FACET

Super. To też proszę.

KUCHARKA

Pieczyno, masło?

FACET

Nie. Albo niech będzie! Samo masło.

(siada przy stoliku)

Zjadłem wszystko i nic. Wcale się źle nie czułem – to wszystko jest w głowie. Jak sobie wmówisz, że się źle poczujesz, to się poczujesz. Jak sobie wmówisz, że Ci coś zaszkodzi, to Ci zaszkodzi. Wszystko jest w głowie. Wszystko!

(po chwili)

Ze szpitala wyszedłem koło szóstej.

(wychodząc mija Dziewczynę)

DZIEWCZYNA X

Przed szóstą znów mnie ukluło...

DZIEWCZYNA + DZIECKO I

Ała...

DZIEWCZYNA X

...ale nie mocno.

DZIECKO I

Mów za siebie!

DZIEWCZYNA X

Widocznie Ksiądz za słabo się modlił. Poszłam się przypomnieć.

(rozgląda się)

KSIĄDZ

Miałem inne zajęcia.

(Dziewczyna X klęka, rozgląda się i modli)

DZIECKO I

Nie słyszałam słów...ale było coś niepokojącego w tym... (nasłuchując) Czekaaj, czekaaj – co?

(Matka Faceta przechodzi z kwiatami)

MATKA

(na widok Dziewczyny w krótkiej spódnicy)

No wiecie co? W takim stroju – do Kościoła!

DZIECKO I

Do Kościoła?

MATKA

Wstydu nie macie!

DZIECKO I

To Kościół jest?! A Pani to może jeszcze „Stara Baba”?! Tak? To mam! Mam Starą Babę i Kościół! (za odchodzącą Matką) Ale chwileczkę, proszę Pani! Proszę Pani!!!

DZIEWCZYNA X

To śmieszne, że zawsze jak nas krytykują to mówią „Wy”. „Wy młodzi”, „Wy teraz”. Ogólnie to dobrze, bo Człowiek nie bierze tego tak do siebie. Zawsze lepiej podzielić się z kimś winą, wtedy jest mniejsza.

Ksiądz wciąż się nie modlił.

(otrzepuje kolana)

KSIĄDZ

Miałem inne zajęcia. Ale może jutro?

DZIEWCZYNA X

Na jutro miałam wizytę. (do Posągu Matki Boskiej) Trzymaj kciuki!

(Gabinet Kobiety)

KOBIETA

Wszystko w porządku – wszystko w normie. Tylko niech Pani więcej je, taka chudziutka. I witaminy łykać. I odpoczywać.

DZIEWCZYNA X

Jak odpoczywać, jak ja do pracy muszę.

KOBIETA

Praca nie zając, można wziąć zwolnienie – a Dziecko jest najważniejsze.

DZIECKO I

A widzisz?

KOBIETA
Wypiszę Pani...

(wypisuje – Dziewczyna rozgląda się, patrzy na zdjęcia Dzieci na ścianie)

DZIEWCZYNA X
To wszystko to Pani?

KOBIETA
Słucham?

DZIEWCZYNA X
Te zdjęcia – to Pani odebrała?

KOBIETA
Tak.

DZIEWCZYNA X
Nieźle. To Pani jest prawie jak Matka.

KOBIETA
Nie.

DZIEWCZYNA X
Jak Matka Chrzestna.

KOBIETA
To wszystko na dziś. Do widzenia.
(Dziewczyna wychodzi – Kobieta patrzy na zdjęcia Dzieci – poprawia je)

DZIEWCZYNA X
Zaniosłam zwolnienie do pracy...

(Kuchnia w Barze – Kucharka, Dziewczyna I i Dziewczyna X)

KUCHARKA
No ładnie, pięknie – wiedziałam. A ostrzegałam, mówiłam – to wszystko przez tę spódnice.

DZIEWCZYNA X
Akurat byłam w spodniach.

KUCHARKA
Można się było spodziewać. I teraz co – w tej kawalerce będziesz, z Dziewczynami? Żadnego pomysłu, żadnej odpowiedzialności... Jak będziesz czegoś potrzebowała to wiesz...gdzie jestem. A teraz zupę zjedz – na głodniaka Cię nie wypuszczę.
(nalewa)
Skaranie Boskie z tymi Dziewuchami. A wszystko przez te spódnice!

(Park – Lekarz i Włóczęga grają w karty)

LEKARZ

Nie wiem, jak Pan, ale ja akurat nie mam nic przeciwko spódniczkom. Przeciwnie – lubię – tak sobie popatrzeć. Gdybym nie był Lekarzem, byłbym pewnie Zboczeńcem, ale praca pochłania mnie bez reszty.

WŁĘCZĘGA

Świetnie Pana rozumiem, ja na ten przykład zawsze chciałem być Kłoszardem. Od dziecka, naprawdę – miałem kiedyś książkę – coś o Koniu i piecu – i tam był Kłoszard. Czytał Pan?

LEKARZ

Niestety.

WŁĘCZĘGA

Panadel Kłoszard – pamiętam jak dziś, postać nie tytułowa, trochę-planowa, ale to właśnie dobrze – nie każdy lubi być na pierwszym planie, ja nie lubilem. I jeszcze ta nazwa... Kłoszard. Z francuska... Kłoszard – jak to brzmi, prawda? Gdy tylko przeczytałem tę Książkę od razu zapragnąłem być Kłoszardem... No ale życie jest jakie jest – kiedy spytano mnie, kim chcę zostać jak dorosnę, a ja z największą powagą i dumą odparłem, że Kłoszardem – naturalnie mnie wyśmiano.

DZIECKO I

(siedząc na ławce obok)

Nigdy nie wyśmiewajcie Dzieci – to nam zostaje. Na zawsze.

WŁĘCZĘGA

Rozczarowany dorosłym życiem przypomniałem sobie swoje wielkie marzenie...

LEKARZ

I został Pan Bezdomnym?

WŁĘCZĘGA

Nie jestem Bezdomny, mam Dom, tutaj. Ale nie, nie zostałem Kłoszardem – Żona mi nie pozwoliła.

(pojawia się Żona, w retrospekcji)

ŻONA

Przestałbyś wreszcie gadać te głupoty – specjalnie mnie denerwujesz.

WŁĘCZĘGA

Ale naprawdę! Pomyśl tylko – wolność...

ŻONA

Jak masz takie bzdury opowiadać, to lepiej w ogóle nic nie mów! Głupoty gada... Żebyś tylko w pracy czegoś takiego nie palnął – nawet w żartach. No. Teraz wyglądasz jak ktoś, kto ma dostać awans.

LEKARZ

I dostał Pan?

WŁĘCZĘGA
Dostałem.

LEKARZ
To gratulacje.
(spojrzenie Włóczęgi – Lekarz orientuje się, że trochę głupio palnął)
Ale Żona pewnie zadowolona.

WŁĘCZĘGA
No tak – przez chwilę. Bo awansować można w nieskończoność. A Żona miała ambicję... być prezesową.

LEKARZ
I była?

WŁĘCZĘGA
Przez chwilę.

LEKARZ
A potem?

WŁĘCZĘGA
A potem zaczęły się jakieś machlojki – jak jesteś na górze to musisz się trzymać. Z różnymi takimi. Coś wyszło, nawet nie pamiętam, jakiś podpis...coś komuś – nawet nie dla mnie. Ale wyciekło. Żona bardzo to przeżyła – no a ze stresów...

LEKARZ
Wiadomo.

WŁĘCZĘGA
Była nawet Pana Doktora Pacjentką.

LEKARZ
Tak? A diagnoza jak – dobra? To znaczy trafna?

WŁĘCZĘGA
Trafna.

LEKARZ
A widzi Pan...

WŁĘCZĘGA
No ale cóż – przynajmniej teraz mogę być Kloszardem!

LEKARZ
No proszę.

WŁĘCZĘGA

Może i Pan kiedyś spełni swoje marzenie?

LEKARZ

Kto wie, kto wie...

(grają)

WŁĘCZĘGA

Brakuje mi Jej, wie Pan? Pewnie kazałaby mi być Szefem wszystkich Kloszardów! Ale i tak mi Jej brakuje.

LEKARZ

Szach mat!

WŁĘCZĘGA

Szach mat...

(Lekarz wstaje i odchodzi – Dzieci na ławce – siedzą na oparciu, z nogami na siedzeniu)

DZIECKO I

(do Przechodnia)

Sznurówka się Panu rozwiązała! Przewróci się Pan!

(do Dziecka II)

Na pewno się przewróci – i będzie. A potem ktoś inny się o Niego przewróci, ktoś inny o niego i ktoś inny o niego i będzie. Wszyscy są dzisiaj tacy zabiegani, że nawet nie zauważa, jak w środku miasta ułoży się stosik przewróconych. I ten ze spodu nie będzie się mógł wygramolić, i tamci na wierzchu też nie, bo ciągle będą na Nich padać nowi – i wszyscy tak będą leżeć i krzyczeć – a może nawet nie będą krzyczeć, bo im przeponę ściśnie, więc będą leżeć i patrzeć i z nudów myśleć. I się zastanawiać. I może inaczej spojrzą na ten Świat, może pomyślą, że bez sensu tak biegli i pędzili i wtedy okaże się, że żeby przejrzeć na oczy, trzeba się wywrócić.

Tylko że ten Pan się jednak nie wywrócił. Dobiegł do pracy, usiadł przy biurku, zawiązał but...i wszystko jest tak, jak było.

DZIECKO II

W parku jest dużo Ludzi – na ławkach siedzą – można by Im powiązać sznurowadła, to wtedy się przewrócą.

DZIECKO I

Bez sensu – skoro mają czas, żeby posiedzieć na ławce, to Im już nie trzeba otwierać oczu – trzeba tamtym.

(po chwili)

Myślisz, że w Parkach zawsze będą ławki?

DZIECKO II

To pewnie. Co to za park, bez ławek.

DZIECKO I

Bo jednak coraz mniej już Ludzi siedzi. Chyba. Zobacz na ławki – zmieściłyby się nawet cztery osoby – a siedzi po jednej.

DZIECKO II

Może nie lubią towarzystwa?

DZIECKO I

Dziwni jacyś.

DZIECKO II

Może w przyszłości zaczną robić krzesła zamiast ławek? Żeby każdy mógł sam...

DZIECKO I

Możliwe. Tylko na takim krzeselku nie można się przespać.

(patrz na Włóczęgę, który układa się na ławce)

(obok przechodzi Człowiek, który chciał być Psem – od teraz podążamy za Nim)

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Posiadłem zdolność transformacji. Potrafię zmienić się w każde Zwierzę, o którym pomyślę. Wybrałem Psa.

Sporo myślałem o Psie – wziąć ze schroniska, czy kupić – aż wreszcie sam postanowiłem się Nim stać. Tyle że dziwne – myślałem o Szczeniaku – a tutaj proszę. Może nie stary, ale i nie młody – już odchowany. Nieufny – kto wie, czy Go ktoś nie skrzywdził – ale oczy ma mądre. I widać, że jakby ktoś Go przygarnął to miałby najlepszego Przyjaciela na świecie. Zmieniłem się, tak na próbę.

(zmienia się w Psa, drapie się, może szczeka)

Pieskie życie, jakie zmuszony byłem teraz prowadzić, nie różniło się zbytnio tego, które miałem na co dzień. Z przyzwyczajenia poszedłem do Baru.

(dochodzi na tyły Baru, Dziewczyna I pali papierosa)

DZIEWCZYNA I

O, jaki śliczny...

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Pocieszające było to, że Ludzie przestali dostrzegać we mnie Człowieka – więc transformacja przebiegła pomyślnie. Chociaż właściwie...to przestali już dawno...

DZIEWCZYNA I

(jak do Psa)

A co Ty tu robisz? Zgubiłeś się? Chcesz kostkę? Poczekaj.

(wychodzi)

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Życzliwość ludzka, której niemalże nie doświadczałem będąc Człowiekiem, zaczęła atakować mnie ze wszystkich stron. Ludzie uśmiechali się do mnie, pytali czy się zgubiłem – tak jakby mógł Im coś odpowiedzieć. Choć z drugiej strony jak Człowiek przywykłem do tego, że Ludzie nie czekają na odpowiedź. Niedysiejsze „Co słychać?” zakończone było znakiem zapytania, po którym następowała pauza, dająca nam czas na odpowiedź. Dzisiejsze „Co słychać” to raczej preludium dla dalszego „Bo u mnie...” A Psu nikt nie mówi, co u Niego

słyschać – i to mi bardziej odpowiada.

(przechodzi Dziewczynka z Mamą)

DZIEWCZYNA

Jaki śliczny...

KOBIETA II

Nie ruszaj! Nie wiadomo, czy wściekły.

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Nie byłem wściekły – wręcz przeciwnie, byłem zadowolony. Co prawda sierść mnie trochę gryzła – ale zarostu też nie lubilem. I miałem dostać ochłap, zamiast pełnego obiadu, ale ilekroć zadowalałem się ochłapami jaki Człowiek? W pracy w związkach – co łaska, co dasz, byle dostać, byle mieć – coś, kogoś – a potem i tak zostajesz z niczym.

DZIEWCZYNA I

(przyniósłszy kość)

Proszę.

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Dziękuję.

(je kość)

Bardzo dobra.

(przechodzi Facet)

FACET

O proszę, jaki łakomczuch. Je sobie, co chce. Nic Go nie ogranicza – nie zżera Go jakaś nietolerancja... Postanowiłem w ogóle już o tym nie myśleć i zamknąć tę sprawę raz na zawsze eliminując ze swej diety wszystko, co mleczne. Rozpoczywałem nowy rozdział życia... Zjem dobry obiad, pomedytuję – w końcu wszystko, co nas spotyka, ma jakiś głębszy sens i jeśli nawet tego teraz nie rozumiemy, to tylko dlatego, że nie widzimy całości – w czasie i przestrzeni – to tak jakbyśmy widzieli dwa kawałki puzzli cztery tysiące – po dwóch kawałkach nie sposób odgadnąć obrazku, ale jeżeli spojrzeć na to wszystko z góry... Z góry założyłem, że cała ta sprawa do czegoś mnie doprowadzi – a póki co doprowadziła do Chińczyka. Lubię chińską kuchnię, mają świetne curry – na mleczku kokosowym. Bez laktozy – o której już w ogóle nie myślę.

(Chińska Knajpka)

FACET

(do Chińczyka)

Curry wegetariańskie...i zieloną herbatę.

(do Widza)

Zielona herbata – zwłaszcza z drugiego parzenia – ma właściwości uspokajające. Każdemu się przyda, w tym dzisiejszym Świecie...

(oddycha głęboko, patrzy na wybitą, zaklejoną szybę)

A co z tą szybą?

CHIŃCZYK

Jak co? Wybili.

FACET

Chuligani?

CHIŃCZYK

Nie – Harcerze! Oczywiście, że Chuligani, a kto?! Rasiści jedni, Chuligani – a Policja, że zwykły wybryk, że żadne „na tle rasowym”, że pewnie pijani jacyś, albo kibice.

FACET

Dobrze Pan mówi po polsku.

CHIŃCZYK

Bo jestem Polakiem – tu się urodziłem.

(stawia jedzenie)

FACET

To może się Pan komuś naraził?

CHIŃCZYK

Komu się naraziłem, czym?

FACET

No nie wiem, ale jak wybili.

CHIŃCZYK

Na tle rasowym wybili – bo rasiści. Wstyd w takim kraju się urodzić.

FACET

No wie Pan, ale skoro... A! Znów mnie coś ukłuło... No błagam, no przecież... To curry to na pewno na kokosowym mleczku było?

CHIŃCZYK

Nie – na wielbłądzim! A niby na jakim?

FACET

Nie wiem, na jakim, ale coś mnie kłuje! A nie powinno! A Pan jak się tak będzie do ludzi odzywał, na kraj narzekał i jeszcze krowiego mleka do curry dodawał, to niech się Pan potem nie dziwi, że Panu szybko wybiją! I nie na tle rasowym, ale na takim tle, że Pan jesteś burak! O! Oooool – oła – oła...

(Chińczyk znika)

FACET

W szpitalu powitali mnie jak stałego bywalca.

(szpital)

LEKARZ

A kogóż tu mamy... Pan się rozbierze.

FACET

Naprawdę? Znowu? Ja się nie mogę ruszyć, tak boli...

LEKARZ

Oj boli, boli... Widocznie ma boleć. Życie boli. Jakby nic nie bolało, to byśmy później nie umieli docenić, że nic nie boli. A i tak nie umiemy. Ile to ludzi wstaje stękając, że coś Ich boli... A ilu wstaje i mówi „O! Nic mnie nie boli, jak pięknie!” Nikt prosi Pana, zero. Bośmy przywykli, że nam się wszystko należy. I bezból też.

(zagląda w kartę)

Uuuu... Ależ Pan ma nietolerancję...

FACET

Wiem, laktozy. Ale ja nic takiego nie jadłem – żadnego mleka, żadnej...

LEKARZ

A ja nie mówiłem, że laktozy.

FACET

Jak nie laktozy – a niby czego...

LEKARZ

No właśnie nie wiem. Czegoś Pan jeszcze nie toleruje... Sprawdźmy.

FACET

Zrobiłem badania – wyniki miały być na piątek. W czwartek poszedłem do Matki.

(Mieszkanie Matki)

MATKA

To co Ty teraz możesz jeść?

FACET

Nie wiem. Jutro się okaże.

MATKA

Zjedz samą zupę. Jedz, jedz, bo na piątą do Kościoła idę.

FACET

Nie zjadłem – przy drugiej łyżce zaczęło mnie kłuć. Poszedłem się położyć...

MATKA

Ja idę. Zamknę Cię od zewnątrz.

(Matka wychodzi, brzęk kluczy)

FACET

Brzęk kluczy w zamku przypomniał mi Dzieciństwo. W sobotę Mama wychodziła do pracy, a ja wstawiałem i szperałem po szafkach. Nie żeby szukać czegoś konkretnego – lubiłem szperać, zaglądać, po ludziach. Szuflady są pełne wspomnień – i rupieci. Mamy niezdrowy

nawyk przetrzymywania wszystkiego, co kiedyś było dla nas ważne. Pamiątki, bibeloty...

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Smycze, obróżki – mam Ich z piętnaście. Jeśli zakładasz nową obrozę na starą, nie pozbywając się poprzednich, to możesz być pewien, że będą Cię cisnąć. Ja wszystkie zdjąłem – w końcu zdjąłem. Ale nie wyrzuciłem.

KOBIETA

Nielatwo jest coś wyrzucić – szczególnie, jeśli wiążą się z tym jakieś wspomnienia. Byłoby lepiej, gdybyśmy chociaż zbierali tylko te dobre, same przyjemne – ale nie. Trzymamy wszystko, jak leci. I wiemy, że to źle i że to męczy i że to dusi i nic nie potrafimy na to poradzić. Najgorsze jest to, że rozpamiętujemy, roztrzaskamy wszystko, co ktoś nam kiedyś zrobił, podczas gdy On w ogóle już tego nie pamięta. Wybaczył sobie, że nas skrzywdził, a my nie potrafimy wybaczyć – ani Jemu, ani sobie.

Kubek z Puchatkiem mam od byłego Męża. Nie wiem, czemu Go nie wyrzucę – pewnie dlatego, że to Puchatek.

BYŁY MAŻ

Puchatek dla mojego Puchatka.

KOBIETA

Kościstego Puchatka.

BYŁY MAŻ

Poczekaj, zaraz przytyjesz...

KOBIETA

Ale nie przytyłam. Nie dziwię się, że odszedł – jeżeli się z kimś na coś umawiasz...a potem tego czegoś nie ma...to ma prawo odejść. Do kogoś, kto Mu to da. Nawet nie mam do Niego pretensji. Też bym nie chciała być z kimś, kto nie może mieć Dzieci. Ani z kimś komu nie przeszkadza, że ktoś, z kim jest, nie może mieć Dzieci – więc jestem sama.

GŁOS

Pani Doktor!

KOBIETA

Już idę.

(Człowieka Pies drapie się)

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Jednym ze skutków ubocznych zwierzęcych transformacji jest ciągle swędzenie – drugim wyostrzone zmysły.

(patrzy na przechodzącą Kobietę)

Potrafię wyczuć strach na prawie kilometr – nostalgię na dwa. Obawy, niepewność i smutek wyczuwam prawie natychmiast, gdzie bym nie były – bo smutek bywa bezgraniczny i nie ma granic w czasie czy przestrzeni. Tak samo samotność. Samotność ładnie pachnie...lnem i limonką.

(wciąż obserwuje Kobietę)

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Podobno nie ma nic większego na ziemi...niż Miłość. Nie dajcie się zwieść sloganom – banalnym tekstom nieświeżych piosenek – jest coś większego, coś znacznie większego. Przywiązanie. Przywiązanie jest sto razy silniejsze, niż Miłość – dlatego Związki są trwalsze niż Miłostki...

Przywiązujemy się zazwyczaj sami. Czasami owszem, Ktoś nas przywiązuje – żebyśmy nie poszli, nie odeszli, nie mogli. Ale zazwyczaj robimy to sami.

(pojawia się sklep zoologiczny)

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Poproszę smycz... Nie, nie – tę czerwoną, skórzaną. Tak.

SPRZEDAWCZYNI

Są jeszcze takie, rozciągane, to Pies ma więcej swobody.

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Nie, nie – ja nie potrzebuję swobody. Niech będzie ta skórzana. I obróżka. Też czerwoną. Świetnie - i może jeszcze jaki...breloczek, na adres.

SPRZEDAWCZYNI

Tu jest rulonik taki – wpisuje się adres i jakby co to...

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

...wiadomo czyj jest. Dziękuję, to wszystko.

(sklep znika – Człowiek mówi, zakładając sobie obroźę i smycz)

Co przezorniejsi kupują jeszcze taką tabliczkę w kształcie kości, z wygrawerowanym imieniem. Bo można się zapomnieć – w takim związku – i wtedy człowiek już nie pamięta kim był, jak się nazywa... A imię jest ważne – bardzo ważne – bo po Nim nas przecież wołają. Azor, Szarik, Maciek! I wtedy to imię, choćby i najgłupsze, brzmi jak najśłodsza melodia... Jak dźwięk otwieranej lodówki – którego nie da się z niczym pomylić. To odemkniecie...z uszczelką...zupełnie inne niż w szafce. I jeszcze ciche postukiwanie trzęsących się na drzwiach butelek.

Od trzech miesięcy nie piję. I już nie będę – Psy nie lubią alkoholu. Pamiętam, jak Ojciec wracał z knajpy – udawałem, że śpię, ale przez szparkę widziałem wszystko. Opierał się o drzwi i ściągał buty. Mama Mu pomagała – nie odzywała się do Niego – była zła – ale Mu pomagała. Podpierała Go i ciągnęła buta, jak Ojciec nie mógł sobie poradzić. Przywiązanie. Przetarta smycz kołysała się na zaczerwienionej szyi Ojca. I wtedy zawsze miał ochotę pobawić się z naszym Psem – zawsze. Pies warczał, bo czuł alkohol, ostatkiem sił powstrzymywał się, żeby nie ugryźć – a potem patrzył na Mamę i nie gryzł. Mieli podobne smycze. Ładne, zadbane, nie takie pogryzione, jak Ojca. Kładli Go spać, razem – a potem szli do pokoju. Na papierosa. Zasnęliśmy w rytm chrapania, przy zapachu tytoniu. Przez długie lata nie umiałem inaczej. Ale już nie palę. I nie piję. Trzy miesiące. I dzień.

DZIECKO I

Trzy miesiące i dzień to kawał życia. Wiem coś o tym. Chciałabym już mieć pewność, że się urodzę – móc robić plany. Że jak dorosnę to będę mieć psa. Albo dwa psy. I wielki Dom! Z ogrodem. I będę Księżniczką! I będę pracować w sklepie z zabawkami.

DZIECKO II

Głupia jesteś – Księżniczki nie pracują.

DZIECKO I

A co robisz?

DZIECKO II

Nie wiem.

DZIECKO I

To bez sensu – to nie chcę być Księżniczką – chcę latać balonem i pracować w sklepie z zabawkami – takim, jak ten.

(Sklep z zabawkami)

(Dziewczyna X chodzi po sklepie, ogląda Misie – zauważa Kobieta, oglądającą Lalki dla Dzieci)

DZIEWCZYNA X

Są takie chwile, gdy wszystko staje się jasne...

(podchodzi do Kobiety, też ogląda)

Ładne, prawda? Jak ja byłam mała to takich nie było. To znaczy były, ale nie takie. Na prezent?

KOBIETA

Nie...tak oglądam.

DZIEWCZYNA X

Ja też. Ten jest śliczny. Ale mnie nie stać. Zabawki są strasznie drogie, a ja mam wydatki.

(Kobieta bierze Misia, którego odłożyła Dziewczyna – patrzy na Niego, w końcu zwraca się Dziewczyny, jakby wyrwana z transu)

KOBIETA

Wszystko dobrze?

DZIEWCZYNA X

Dobrze – a u Pani?

KOBIETA

(zdziwiona, śmiejąc się)

Słucham? To chyba ja jestem Lekarzem.

DZIEWCZYNA X

Ale ja chciałam wiedzieć, co u Pani. Pani nie jest szczęśliwa – wie, nie moja sprawa, ale... może mogłabym Pani pomóc... Może obydwie byśmy mogły...sobie pomóc...

KOBIETA

To dziwne, jak te współczesne bajki bywają przewrotne... Czasami nawet Matka Chrzestna może dostać czarodziejskie jabłko...

Zwykle Go nie przyjmuje – przez doświadczenie, ostrożność, znajomość życia – wie przecież, że może być zatrute. Księżniczka by wzięła – hulaj dusza, piekła nie ma – bawmy się, żyjmy! A Matka Chrzestna nie. A jeśli nie jest zatrute, tylko zaczarowane – jeśli ma moc spełniania najskrytszych marzeń?! A jeśli nie? Księżniczkę najwyżej ktoś uratuje – a Matki Chrzestne są zdane na siebie? Kto by ratował Matkę Chrzestną... Pocalunkiem? Oddaje więc jabłko...i odchodzi. Nie ryzykuje – i dlatego przegrywa.

(patrzy na Dziewczynę – bierze Misia)

(wygaszenie)

(pojawia się Facet)

FACET

W piątek dostałem wyniki.

(czyta)

Nietolerancja...ogólna. Rozszerzona. Promieniująca na wszelkie inne sfery, o podwyższonym ryzyku infekcji.

Choroba postępowała dość szybko. Nie było ratunku. Skąd się wzięła? Do dziś nie wiadomo. Ktoś mnie zaraził, pewnie...a teraz ja zarażalem. Początkowo nie chciałem wychodzić do Ludzi – po pierwsze, że chory, a po drugie – nie miałem prawa zarażać innych. A potem pomyślałem, że ten, co mnie zaraził, nie siedział w Domu i się nie poświęcał, tylko se, kurwa, łaził po mieście i prątkował!

Poszedłem na wiec. Tylko z drugiej strony.

(wykrzykuje hasła)

Czasami myliły mi się hasła – w końcu tyle lat – ale nieważne i tak nikt nie słyszał.

KTOŚ Z TŁUMU

Weźmiesz transparent?

FACET

Nie. Moje najnowsze odkrycie – „nie” i „jestem przeciw”. Byłem przeciwny wszystkiemu i wszystko zwalczałem – wszelkie mniejszości, inności, etniczne, rasowe, klasowe, środowiska homoseksualne, lewicowe, wegetarian, frutarian, srutarian, feministki, aktywistki, społeczniczki – plus ludzi starszych i jedzenie wafli ryżowych w miejscach publicznych!

Serio. Zapalić w pociągu nie można, bo to śmierdzi, a jak Ci laska chrupie takim gównem nad uchem, to ok jest, tak? A to niby nie śmierdzi psią karmą?!

Postanowiłem zawalczyć o Polskę i polskość – a takie wafle to jakieś chińskie gówno jest, z ryżu. Wydrukowałem ulotki. Pogryzmołem sprayem drzwi Chińczyka i w poczuciu spełnienia poszedłem do Domu.

Lista była długa – nie było co walczyć. Postanowiłem odpuścić...

(wraca do Domu)

STARUSZKA

A wie Pan, że znowu mi to mleko nadpił?

FACET

A wie Pani, że gówno mnie to obchodzi.

STARUSZKA

Słucham?!

FACET

Powtórzyć?

STARUSZKA

Nie.

FACET

No i właśnie. Milego wieczoru i do jutra – o ile jeszcze tu Pani będzie, bo jak wiadomo czterdzieści procent zgonów odbywa się podczas snu. Dobranoc!

Nie wiem, dlaczego to powiedziałem – ale od razu poczułem się lepiej.

(zamyka drzwi)

(Dziewczyna I)

DZIEWCZYNA I

(pałac papierosa)

Jest cała masa sposobów na to, żeby się poczuć lepiej. Można wziąć kąpiel...tylko że wodę się wtedy marnuje. Można zapalić świecę...tylko że parafina. Można obejrzeć film – komedię romantyczną – komedie romantyczne nie robią nikomu krzywdy. Tylko że jak się tak Człowiek naogląda, a potem do siebie porówna, to wszystko to takie jakieś...do dupy jest. I wtedy trzeba coś zrobić, żeby się poczuć lepiej. Można na masaż iść, albo do kosmetyczki – albo na zakupy. Tylko że trzeba mieć kasę. Można się najeść słodyczy... Albo się napić, z koleżankami, do knajpy pójść, na dyskotekę – zapoznać kogoś, się zabawić – a potem wrócić do siebie... I dalej być nieszczęśliwym.

(gasi papierosa i wychodzi – wchodzi Człowiek, który chciał być Psem)

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Każda smycz ma dwa końce. I każdy koniec chciałby kogoś mieć. Jak my Wszyscy. Samotność jest dużo znośniejsza, jeżeli masz Ją z kim dzielić.

Miałem wszystko – brakowało mi już tylko Pani. Smycz nie powinna ciągnąć się po ziemi – po to jest właśnie zakończona rączką, żeby być w dłoni. Jak byłem mały mieliśmy spaniela, który nie znośli chodzić na smyczy – szarpał, wyrwał się, trzeba było za Nim biegać – a wystarczyło Go tylko z niej spuścić, a natychmiast zaczynał iść przy nodze.

(zauważa Kobieta, siedzącą na ławce)

Czasami wystarczy spojrzenie i wszystko staje się jasne.

Pachniała limonką i lnem...i wiatrem w szaliku, po długim niedzielnym spacerze.

(mówi do siebie, nerwowo)

Najważniejsze jest pierwsze wrażenie, najważniejsze jest pierwsze wrażenie... Spojrzenie – nienachalne, ale głębokie. Ogon – bez natręctw, filuternie – leciutko w dół – niewielki smutek zawsze wzrusza Kobiety. I melancholia...

(podchodzi do ławki, siada obok)

KOBIETA

A kto to taki? Co Ty tu robisz – zgubiłeś się? Pokaż obróżka – obróżka jest, czyli jesteś czyjś.

Pokaż, masz adres?

(otwiera brelok z adresem)

Nie masz adresu? A brelok masz.

(rozgląda się)

Może ktoś Cię szuka? Śliczny jesteś, wiesz? Śliczniutki. Poczekaj tu, ktoś po Ciebie przyjdzie.

(Kobieta odchodzi)

No ale nie idź za mną... Nie idź. Nie idź. Nie mogę Cię wziąć – naprawdę. Nie rób takich smutnych oczu... Pan Cię na pewno szuka. No? Zostań. Zostań. No.

(Kobieta idzie)

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

I zostałem. Ale nie na długo – jeżeli Pies jest wierny Człowiekowi, to jeszcze bardziej – swoim przekonaniom, a ja przekonany byłem...że to właśnie moja Pani.

(siada pod oknem – w oknie pojawia się Kobieta, patrzy na Psa)

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Z góry usiałem wyglądać żałośnie. Uszy po sobie, ogon w dół – zna się te triki. Jeżeli teraz się nie złamie...to już nie wiem. Powinien jeszcze zacząć padać deszcz – rzęsisty i gęsty – rozpaczliwa samotność spływająca po pyszczku – czy to krople, czy łzy – kto to wie...

(stoi – gapi się w okno – obok przychodzi Staruszka)

STARUSZKA

A kto to tak stoi?

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

(wyrwany z bycia smutnym)

Co?

STARUSZKA

Zgubił się Piesio?

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Nie.

STARUSZKA

Zgubiłeś się – i teraz mokniesz. Wziąć Cię do Domu?

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Nie!!!

STARUSZKA

Nie mogę Cię wziąć...

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

I dzięki Bogu.

STARUSZKA

Poczekaj, przyniosę kielbaski.

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Nie, nie – niech Pani nic nie przynosi! Ja mam być biedny i samotny!

No masz, i zaraz coś przyniesie. Może zapomni? Mam czas póki Stara nie zejdzie z kielbasą – no padajże, durny deszczu, padaj!

(grzmot i deszcz)

A jednak... Czasami się spełnia...

(przenosimy się do mieszkania Kobiety – Kobieta stoi w oknie)

KOBIETA

Ty wiesz, że ten Pies tam cały czas jest?

DZIEWCZYNA X

(siedzi na kanapie, je mandarynkę)

Tak? I przyszedł za Panią?

KOBIETA

Aha.

DZIEWCZYNA X

A Pani myśli, że kto Mu ten adres tam...

KOBIETA

Nie wiem – przecież nie sam sobie.

DZIEWCZYNA X

A może to Przeznaczenie. Wierzy Pani w Przeznaczenie? W te dwie połówki jabłka, co się wreszcie spotkają... Ja wierzę. Że kiedyś spotkam. Myśmy się też tak trochę spotkały...jak z przeznaczenia.

KOBIETA

Chcesz herbaty?

DZIEWCZYNA X

Poproszę. Tylko nie mocną i...

KOBIETA

...z cukrem, wiem, dwie łyżeczki.

(Kobieta wychodzi)

KOBIETA

Myślę, czy by Go nie wziąć!

DZIEWCZYNA X

Kogo – Psa?

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Słyszałem to – mam świadków!

KOBIETA

To w końcu dobrze, jak się Dziecko chowa ze zwierzęciem.

DZIEWCZYNA X

A nie lepiej Szczeniaka?

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

To też słyszałem!

KOBIETA

Szczeniaka trzeba ułożyć, zajmować się Nim, sprzątać, a taki Pies jest już odchowany.

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Dokładnie! I nie brudzę.

KOBIETA

Można by Go przygarnąć... Nie masz uczulenia?

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Nie miej, nie miej!!!

DZIEWCZYNA X

Nie. Ale boję się Psów. Jak byłam mała to Pies pogryzł.

KOBIETA

Mocno?

DZIEWCZYNA X

Niemocno, ale mnie wystraszył.

KOBIETA

To jeszcze pomyślę...

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Tu nie ma o czym myśleć! Ja przecież nie gryzę! Ja przecież...

(przy Człowieku Psie pojawia się Staruszk)

STARUSZKA

Kielbaska...

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Nie chcę kielbaski!!!

STARUSZKA

Nie chcesz kielbaski? A co to – Piesek warczy?

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

Nie warczę, tylko... (patrzy, że nie ma już Kobiety w oknie) A daj te kielbaskę...

(zajada)

STARUSZKA

Smakuje Ci... Na pewno smakuje. Jak byłam mała to też mieliśmy Psa. Kundelka – kochany był, wszystkich nas kochał, a Ojca to chyba najbardziej. Tyle że z sercem coś miał – Piesek, nie Ojciec – Ojciec zresztą też. Ale Piesek miał wadę jakąś, czy coś – i jak się cieszył czy denerwował, to padał – bo serce Mu stawało. I trzeba było rozmasowywać. A potem wstawał i dalej skakał. Jak Ojciec z delegacji wracał, to najwięcej skakał – Piesek, nie Ojciec. Ojciec nie skakał, Ojciec Go głaskał, a potem masował. Kochaliśmy Go. Pieska. Chociaż Ojca też. Jak człowiek miał dobre życie, to i na starość Mu lżej – tak myślałam. Ale nieprawda. Bo tęskni...za Rodziną. Za Rodzicami. Dlatego na Starość robimy się nieznośni – żeby tak bardzo dać w kość swoim Dzieciom, żeby Im łatwiej było znieść nasze odejście. To wszystko po to – tylko po to. Jedz, jedz. Dobra kielbaska, jedz...

CZŁOWIEK, KTÓRY CHCIAŁ BYĆ PSEM

*Już zjadłem! Wszystko! Psy mają jakąś niesłychaną potrzebę być ciągle i za wszystko chwalonym. Choć z drugiej strony – ludzie przecież też. Z całego serca pragnęłam pochwał – od mojej Pani – ale Jej nie było.
(patrzy do góry)*

(Mieszkanie Kobiety)

(Dziewczyna X na kanapie – leży)

KOBIETA

Herbata.

DZIEWCZYNA X

Dziękuję.

(do Widza)

Zdążyłam się już poczuć, jak u siebie. No prawie – powiedzmy jak u Rodziny. Na początku było trochę nieswojo...

KOBIETA

Trochę?!

DZIEWCZYNA X

(do Widza)

Ale potem się przyzwyczaiłam. Miałam własny pokój – nie musiałam mieszkać z Dziewczynami w wynajętej kawalerce.

KOBIETA

No to by było nierozsądne.

DZIEWCZYNA X

A tu było super. Nigdy tak nie miałam.

KOBIETA

A wiesz, że ja też lubiłam ten czas?

DZIEWCZYNA X

Tak?

KOBIETA

Aha. Przynajmniej nie wracałam do pustego Domu...

(wkłada sobie poduszkę)

I co – taka sama?

DZIEWCZYNA X

Tylko chyba łżejsza.

KOBIETA

Troszeczkę.

(Kobieta patrzy na siebie w lustrze, głaska brzuch – Dziewczyna przygląda się temu)

DZIEWCZYNA X

Pomysł z poduszką wydał mi się śmieszny – jak w filmach – ale z drugiej strony logiczny. Że niby jak zacznie chodzić z Dzieckiem, to wszyscy będą pytali, czyje to – a tak? Jej. Chodziła w ciąży? Chodziła. Wszyscy widzieli? Widzieli. Powiększała poduszkę raz w tygodniu...

(Kobieta kłuje się w palec)

KOBIETA

A!

DZIEWCZYNA X

Nawet coś do niej nasypała...

KOBIETA

Żebyś nie mówiła, że mam lżej. Jak ma być prawdopodobna to muszę chodzić jak z ciężarem. (do brzucha) Przepraszam Cię, Kochanie, nie jesteś ciężarem.

DZIEWCZYNA X

Trochę jest. Dla mnie.

Chciałam, żeby już było po wszystkim. (patrzy na brzuch, chce pogłaskać, ale wstrzymuje się) Nie mówiłam do Dziecka, nie głaskałam – nie chciałam, żeby się przyzwyczaiło. Jak się urodzi to zobaczy Mamę, a o mnie zapomni – i ja o Nim też. Traktowałam Je jak kurtkę zimową, której nie lubisz, ale nosisz, bo nie stać Cię na inną. Cała zimę, codziennie, zakładasz i nie patrzysz – byle do wiosny, a wtedy kurtka na strych – albo dla biednych – i witaj leciutki sweterku!

KOBIETA

(siada)

Ledwo chodzę. Herbatki?

DZIEWCZYNA X

Ja zrobię.

KOBIETA

Nie – siedź – ja zrobię. Tylko tak chwilę... (głaska swój brzuch) ...posiedzę...

DZIEWCZYNA X

Zazwyczaj od razu wyciągała Poduszkę – czasami kładła Ją sobie pod plecy, śmiałyśmy się wtedy, że...

KOBIETA

Każda ciężarna powinna mieć taką opcję.

DZIEWCZYNA X

Potem zaczęła zapominać – żeby Ją wyciągnąć.

(siedzą na kanapie – Kobieta zauważa, że wciąż ma poduszkę, śmieje się, wyciąga ją)

Potem zaczęła udawać, że zapomina.

KOBIETA

No patrz, a ja jeszcze z tym!

DZIEWCZYNA X

A potem to już nawet nie udawała.

(Kobieta siedzi, jak ciężarna, głaska się po brzuchu)

KOBIETA

Będzie mi tego brakowało.

(uśmiecha się do Dziewczyny)

Oho! Kopnęło! Naprawdę – chcesz zobaczyć?

(bierze rękę Dziewczyny i przykłada sobie do brzucha)

Zobacz!

DZIEWCZYNA X

Moje też kopnęło... Kopnęło! O Matko, kopie mnie... Halo! Nie kop mnie, no coś Ty – nie kop Mamy!

(obydwie patrzą na siebie – Dziewczyna mówi do Widza)

Są takie chwile, kiedy wszystko nagle staje się jasne. Tyle że mnie się akurat...zrobiło ciemno...

(wyciemnienie – mieszkanie Faceta, też ciemno – Jego widać, bo podświetla się zapalniczką)

FACET

I znów wywalilo korki. Jak słowo daję, partacze wszędzie, jakiś idiota nawtykał czegoś do prądu...

(zagląda w korki z zapalniczką)

GŁOS STARUSZKI

Halo! Nie ma prądu?

FACET

Mnie nie ma! Będzie mi dupę zawracała.

GŁOS STARUSZKI

Bo nic nie widzę.

FACET

Bo stara jesteś, to nie widzisz.

GŁOS STARUSZKI

No nic tu nie... A!

(i bum – odgłos jakby ktoś upadł)

FACET

No i pięknie. Jeszcze się stara wypieprzyła – ja tam nic nie wiem, mnie nie ma.

(nasłuchuje)

Halo? Żyje Pani? Halo! Żesz krwa...

(wychodzi)

Ała!!!

(w ciemności Dziecko z latarką pod brodą)

DZIECKO I

(udaje Ducha)

Uuuu... Uuuuu... Uuuu...

(do Dziecka II)

Nie bawi Cię to?

DZIECKO II

Nie.

DZIECKO I

Nudny jesteś.

(do Widza)

Prąd wywaliło w całym mieście! A ja akurat miałam się urodzić. Jechaliśmy taksówką. Tak mi przynajmniej opowiadała Mama. Korki były straszne – kilka razy stawaliśmy...

KOBIETA

Nie można szybciej?

TAKSÓWKARZ

No przecież widzi Pani, że korki.

KOBIETA

To niech Pan przez trawnik jedzie!

TAKSÓWKARZ

Jak przez trawnik?!

KOBIETA

Przez trawnik – jakby co, to zapłacę – Kobieta tu rodzi!

DZIECKO I

Ale nie rodziła. Trzymała się za brzuch...i myślała, że umrze. I bała się! Pierwszy raz w życiu się o kogoś bała.

KOBIETA

Wszystko będzie dobrze... Najwyżej urodzisz w taksówce.

TAKSÓWKARZ

No co Pani?!!!

KOBIETA

To niech Pan jedzie!!!

TAKSÓWKARZ

Toż jadę!!!

DZIECKO I

Skakaliśmy na każdym wyboju! Gnaliśmy po trawnikach! A przynajmniej po jednym – a potem pędziliśmy jak szaleni i potrąciliśmy Psa!

(odgłos hamowania – bum!)

TAKSÓWKARZ

O matko, chyba Go zabiłem... Pod koła mi wleciał prosto...

(wychodzi z taksówki)

O matko, no...

DZIEWCZYNA X

Co się stało?

KOBIETA

Pies wybiegł...pod koła...

(Taksówkarz wsiada)

KOBIETA

I co z Nim?

TAKSÓWKARZ

Położyłem Go na trawniku. Najgorzej, że chyba czyjś, bo z obrózką.

CZŁOWIEK PIES

Najgorzej... Najgorzej to właśnie być niczym.

DZIECKO I

Dojechaliśmy w ostatniej chwili.

(hamowanie taksówki)

DZIECKO I

W szpitalu było ciemno. Z mojego punktu widzenia – awarię już dawno usunęli – ale ja

przecież nie widziałam nic. Słyszałam tylko coś tam, że na salę i coś tam jeszcze...a potem, że się źle ułożyłam – to trzeba było powiedzieć, jak się mam ułożyć. W Sali obok rozległ się płacz Dziecka...

(do Dziecka II)

To Ty?

DZIECKO II

(bawiąc się czymś)

Nie.

DZIECKO I

A kiedy Ty?

DZIECKO II

Nie wiem.

DZIECKO I

Nade mną jest jakaś wrzawa, to chyba lada moment. Może położą nas obok siebie.

DZIECKO II

Chyba nie.

DZIECKO I

Czemu? Może położą. Na której jesteś Sali? Głupie pytanie – sama nie wiem, na której jestem.

DZIECKO II

Mnie już tu nie ma.

DZIECKO I

Jak to?

DZIECKO II

Mnie już w ogóle nie ma. Tak czasem też się zdarza...

DZIECKO I

Ale jak to...

(światło)

Zaczął mnie strasznie razić!

(światło na Dziewczyną X)

DZIEWCZYNA X

Wszystko w porządku? Wszystko w porządku?!?!

KOBIETA

Poczekaj... (Dziecko zaczyna płakać) Wszystko w porządku.

DZIEWCZYNA

(uśmiecha się)

Wszystko w porządku... Dziękuję...że wszystko w porządku...

KOBIETA

Ał...

PIEŁĘGNIARKA

Skórcze?

KOBIETA

Nie, nie – to tylko...to nie tak...

PIEŁĘGNIARKA

Niech Pani się położy.

KOBIETA

Ale to nie tak – Pani nie rozumie, ja tylko...

Ał!

(do Widza)

Czasami jabłko zatruwa od razu...ugryziesz i bach – leżysz – a czasami...zatruwa powoli...

Ał... Oł...

PIEŁĘGNIARKA

Nie wierzę w bajki ani happy-edy – jak się tak Człowiek w szpitalu napracuje, to wie, że życie jest ciężkie i krótkie i cudów nie ma. A przynajmniej są rzadko. Ale to, co tu widziałam...

(gabinet Lekarza – Lekarz bada Pacjentkę – oczywiście na wpół rozebraną – wchodzi Pielęgniarka)

PIEŁĘGNIARKA

Panie Ordynatorze!

LEKARZ

Za chwilę! (do Pacjentki) Można się ubrać... (do Pielęgniarki) Słucham Panią.

PIEŁĘGNIARKA

Panie Ordynatorze, bo...stało się coś...bardzo dziwnego.

LEKARZ

A co się takiego stało?

PIEŁĘGNIARKA

Bo...jedna Pani urodziła...

LEKARZ

To chyba dobrze, że urodziła – rodźmy, rodźmy, coraz więcej, społeczeństwo się nam starzeje i zaraz nie będzie komu na nas pracować.

PIEŁĘGNIARKA

Ale to Dziecko to...bo ta Kobieta... Pan sam zobaczy.

LEKARZ

(wstaje, idzie)

Nie kwapię się, żeby zobaczyć. Ciężarne to nie moja działka – nie jestem ginekologiem – i choć faktycznie lubię sobie popatrzeć, to nie na ciężarne. Rodząca Kobieta to całkiem inna kategoria – albowiem cud narodzin czyni z Niej przedmiot zupełnie aseksualny – a nowonarodzone Dzieci są po prostu brzydkie.

(Wszystkie Kobiety robią oburzone „Och!”)

Ojeju, jeju, jakbyście nie widziały.

(przychodzi do Kobiety)

I co to za problem? Matka zdrowa, Dziecko zdrowe – więc o co chodzi.

PIEŁĘGNIARKA

O to, że to jest...Dziecko z poduszki.

LEKARZ

Z czego?

(do Widza)

I rzeczywiście...Chłopiec faktycznie był jakby...z poduszek. Spojrzałem na Matkę – promieniała z radości.

(głośno)

Dziecko to Dziecko – powiedziałem. Najlepszy Neurolog nie byłby w stanie zrozumieć tego, co działo się w mózgu tej Kobiety.

(do Kobiety)

No, jak Pani się czuje? Dobrze? To dobrze. Za kilka dni Panią wypiszemy. A póki co zrobimy tomografię. A potem osobiście postawię diagnozę, z której – obawiam się – nie będę mógł się cieszyć.

(Lekarz wychodzi – przechodzi obok Dziecka II)

DZIECKO II

Szpitala to jednak dziwne miejsca... Jak taki tunel, pomiędzy życiem i śmiercią – mijamy się, wymieniamy grzeczności... Jaka pogoda na ziemi? A u Was? Cudownie, pełne słońce! W szpitalach zawsze jest zimno – i nie dlatego, że są wielkie i że trudno je ogrzać, a nie ma pieniędzy – ale dlatego, że przeciąg. Jedni przychodzą, drudzy odchodzą, jedni się rodzą, drudzy umierają – drzwi się praktycznie nie zamyka.

(zauważa błędzącą Staruszkę)

A Pani dokąd?

STARUSZKA

No właśnie nie wiem. Upadłam i się uderzyłam. Chciałam do toalety...ale już mi się odechciało. Jak tutaj ładnie...i ile ludzi! A ja taka nieuczesa... Powinnam częściej wychodzić, tak tu ładnie...

(Staruszka wychodzi)

(wchodzi Pielęgniarka – rozgląda się, podchodzi do Niej Facet)

FACET

I co – i co z Nią?

PIEŁĘGNIARKA
Pan jest Wnukiem?

FACET
Nie – to znaczy tak, jestem – co z Nią?

PIEŁĘGNIARKA
Przykro mi...

FACET
Ale jak to?

PIEŁĘGNIARKA
To starsza Pani – uderzyła się w głowę – takie rzeczy się zdarzają. Ważne, że Pan przy Niej był. Wie Pan ilu Starszych Ludzi umiera samotnie? We śnie, w fotelu, w Domu – lepiąc pierogi – przewracają się po prostu i już. A Pan przynajmniej był przy Babci...

(Facet siada na ławce)

FACET
Cała ta Samotność nie byłaby nawet taka straszna, gdyby nie to, że się nie ma tego kogoś, z kim można by Ją dzielić.

WŁÓCZĘGA
(grając w szachy z Lekarzem w gabinecie Lekarza)
Całe to życie nie byłoby takie złe...gdyby nie to właśnie.

LEKARZ
I szach!

DZIECKO II
Przegrał Pan?

WŁÓCZĘGA
Jeszcze nie...

(Człowiek, który chciał być Psem też siada na ławce – Dziecko II rzuca Mu patyk, którym się dotychczas bawiło – Człowiek patrzy na Niego niezbyt zadowolony)

(Wszyscy siedzą na ławce)

LEKARZ
Wiesz, że połowa moich pacjentów, po usłyszeniu diagnozy, postanawia i spędzić tę resztkę życia na podróżach. Wydają oszczędności życia, kupują wycieczkę – dookoła Świata – i wracają, po jakichś dwóch odwiedzonych krajach. Dlaczego? Bo nigdy nie marzyli o podróżowaniu – nie wszyscy muszą podróżować tylko dlatego, że tak się przyjęło. Miałem Pacjentkę, która postanowiła spędzić ostatnie miesiące na kanapie – robiąc to, co lubiła najbardziej, a lubiła siedzieć tam, z mężem i oglądać seriale. Więc po jaką cholere pakować się na wycieczkę dookoła świata, jeśli cały Twój świat to kanapa i Mąż?

WŁÓCZĘGA
I co? I umarła na tej nakapie?

LEKARZ
Nie. W łazience.

WŁÓCZĘGA
Życie bywa przewrotne.

LEKARZ
To prawda... I mat!

(Dziecko II patrzy – Facet wstaje i wychodzi)

WŁÓCZĘGA
Późno już... To do jutra.

LEKARZ
Do jutra!

WŁÓCZĘGA
Ale jutro u mnie.

(Włóczęga wychodzi, Dziecko II zostaje, układa kostkę Rubika – Człowiek, który chciał być Psem siedzi obok, czasem drapie się, jak Pies)

(powoli robi się coraz ciemniej – zostaje już tylko jakaś lampka, ledwie dająca światło – szpital w nocy, cisza – słysząc jedynie miarowe kapanie kranu)

KONIEC